

BLADET FRA MUNNEN:

Under denne vignetten inviterer redaksjonskomiteen for VANN mennesker med meninger og tilknytning til vannfagene til å presentere hjertesaker. Denne gangen er det Truls Krogh, avdelingsdirektør ved avd. for vannhygiene i Folkehelseinstituttet, som er tildelt spalteplassen.

Verden vil bedras – juggel er blitt stas

“Principles of Chemical Nomenclature” fra “The International Union of Pure and Applied Chemistry” har gitt vann det offisielle navnet: Oxidane. Ukjent for de fleste kanskje? Sidestilt er selvfølgelig betegnelsen “water”. Mange har forsøkt seg med alternative navn, og størst suksess har vel organisasjonen hatt som gikk inn for betegnelsen DHMO, eller dihydrogen monoxide.

Det startet antakelig som en spøk blant studenter ved universitetet i Santa Cruz i 1990. De trakk fram alle de farlige sidene ved dette “mystiske” stoffet, DHMO, det var fargeløst, uten lukt og smak, og de kalte stoffet “the silent killer”, for det var intet kjemisk stoff i verden som har tatt flere liv. Det er dødelig ved inhalering, i fast form gir det skader på vev, i gassform gir det forbrenninger, det er funnet i tumorer hos terminale kreftpasienter og i forstadier til kreft, – og folk som allerede er avhengige, får

abstinenssymptomer og dør i løpet av noen få dager. Dessuten finnes DHMO i forurensete elver, innsjøer og havområder, det finnes i forurenset jord – og luft. Det er en meget viktig komponent i sur nedbør, det bidrar til jorderosjon, drivhuseffekt, skader på elektriske anlegg osv. Det burde stått på dopinglisten, for det er klart prestasjonsfremmende. Den prisbelønte amerikanske forskeren Nathan Zohner viste at 86 % av befolkningen støttet et forbud mot DHMO, og bare 2 % var mot.

Motstanderne av et slikt forbud organiserte seg i et forbund: Friends of Hydrogen Hydroxyde, og de viste til at dette stoffet var meget viktig for industrien, for transportsektoren, for militæret, for religionsutøvelse, som flammehemmer, men også for torturutøvelse og for produksjon av genmodifiserte organismer. Dessuten hevdet de at stoffet er meget miljøvennlig.

Kjært barn har mange navn, og leseren kan more seg med å sette sammen forskjellige betegnelser på det kjemiske stoffet som består av to hydrogenatomer og ett oksygenatom. Mulighetene er mange.

Den prisbelønte forskeren var 14 år gammel og skrev en skoleoppgave: "Hvor letturte er vi?" Det er riktig at han fikk en pris, og siden forskertittelen ikke er beskyttet, så kan vi vel bruke den på han også. Alle påstandene over er riktige, fra brannskader av damp, forfrysninger av is, drukning når man får nok vann i lungene, båttrafikk osv. Poenget er at når man legger fram "beviser", så kan man overbevise mange, selv om man skjuler de viktigste delene av sannheten. Legg til litt "vitenskap", og lykken er gjort. Faktisk så trenger man ikke vitenskap heller.

Mitt møte med disse overnaturlige fenomenene startet med Johann Grander, en østerriker som ga vannet en "informasjon", kalte han det. Denne "informasjonen" var god, og den var varig. Enhver vannmengde som passerte forbi en beholder med slikt godt informert vann, som man hadde kjøpt av Grander, ville motta samme informasjon, og bli rent. Faktisk kan man kjøpe en liten amulett-liknende beholder og feste i en snor rundt halsen, så vil alt vann i kroppen også bli rent, hevdes det. Minst én norsk kommune har kjøpt renseutstyr basert på Grander-prinsipp. Lettlurt – ja.

Eller hva synes dere om Victor Schaubberger, en annen østerriker, som hevdet: "Vann er en levende substans." Via hans selvpåfunnete implosjonsteori mente han at alt vann som gikk gjennom en spiralbevegelse, fikk igjen sitt liv, og ble rent.

Wolfgang Ludwig har fulgt opp dette. Bøydusjlangen i en spiral, og dusj trygt – ingen grunn til å være redd for legioneller.

Og hva med "et frekvensbasert elektrolysesystem som på molekylnivå setter sammen rent vann med riktig mineralinnhold", og øker oksygenivået, men gir antioksidant virkning, uansett utgangspunkt. For godt til å være sant? Det markedsføres i Norge, men det er for godt til å være sant.

Hidemitsu Hayashi markedsfører en "Hydrogen rich water stick". Denne staven skal tilføre vannet hydrogen, og drikker du hydrogenrikt vann, så slipper du unna de fleste helseplager, for ikke å si alle. Enda bedre blir det hvis du selv produserer, og drikker, hydrogenrikt vann med hans spesielle elektrolyseapparat. Du kan bruke det til å vaske deg med også, da slipper du unna hudplager.

Vinneren blir tross alt Masaru Emoto, som prinsesse Märtha Louise med familie var med og "tok bølgen for" i oktober i fjor. Gjennom sin spesielle krystallisasjonsteknikk har han vist at vannet har følelser. Det blir fine krystaller hvis du forteller vannet at du elsker det, men dårlige krystaller hvis du hater vannet. Vannet setter pris på at du spiller Bach-musikk, eller at Maria Callas synger, mens det misliker "heavy metal" og "Daft Punk". Vannet "beviser" at Moder Theresa var et godt menneske, mens Adolf Hitler var det ikke.

Eller hva med Himalaya-salt med biofotoner som slippes løs når man løser det opp i vann?

Jeg gjentar gjerne: Verden vil bedras – juggel har blitt stas.